

Gheorghe Stanomir

MARIUS

Copil fiind îmi plăcea să mă cățăr
pe o piatră-a soarelui, mare cât mine
păgână, pătrată și caldă
în spatele meu, tot de piatră, o cruce mare
făcută de străbunicul, să apere casa
în colțul dinspre răsărit.
în față, către biserica și cimitirul
orânduite pe deal
poarta mare din lemn...

mi-aduc aminte cum mă întrebam
dacă toți morții or fi chiar morți
sau, dacă, ei la fel se-adună
și stau de vorbă, ca la noi în casă
sau ca-n fața casei, fosta curte a școlii
unde duminica se aduna tot satul
la nunți sau după-nmormântări.

piatra nu mai era la locul știut
când m-am întors acolo, după ani și ani
- acum o simt grea în inimă
de ieri, *prietenul meu din totdeauna*
a plecat de la noi și e-nmormântat
dar: mort nu e cu-adevărat

**ești mort atunci când nu mai este nimeni
care să vorbească cu respect de tine**
**MARIUS PETRAȘCU, naratorul și pilduitorul
nu va muri nicicând**

viața lui a fost mult mai tumultoasă decât a mea
prescrisă cu toate lacrimile și sudoarea
pe care eu le-am părăsit, plecând de-acolo
când ne-am revăzut, după atâția ani
*în care doar vorbeam unul de altul sau
mai citeam câte ceva din ce scrisese celălalt*
era arid și combativ -
ar fi putut muri în urmă cu 14 ani
când a **luptat** și el, **cu arma-n mână**
iară apoi, cu toată energia
pentru **libertatea presei**
a priceput urâtul joc
din prima zi de după dictatură.

de ieri știu: fizic vorbind e mort
și totodată nu va fi nicicând

moroi împletit cu un anti-vampir acid
să curgă liber pentru totdeauna
sângele omenirii

de ieri îl am pe veci la mine
în ciuda patriei fatal îndepărtate;
dat că alt prieten, care-i mort și zace peste deal
sunt la mormânt, căci **ăst pământ ne are și unește pe noi toți**
și am aprins, în ciuda ploii
o lumânare o după vechea datină
priveghi - liniștea pădurii - timpul e mort și el.

Pronia, niște prieteni îmi fac cadou un lăstar de cireș altoit
de acum el va fi peste tot - de acum scriu pentru cititorii **lui**
cum se potrivește prietenului meu, cu sâmburele tare

de ieri mă chinuie și mă alină visul
pe care îl visez de-atâția ani:
unul din cei mai buni dascăli ai mei
- *filosof, om fără celebritate, dar pilduitor*
venit pare-se din străfundurile gândirii
mi-a deslușit, cu răbdare socratică
întreaga lume, nu doar pe cea română -
e mort și el de peste douăzeci de ani
NeaȘtefan Teodorescu, îmi șoptește
în pragul trezirii, atât pe limbile mele
cât și în greaca veche, de fiecare dată:
tu să nu vii, e mare plictiseală pe aici!!!

de ieri îmi repovestesc filme gândite
văd poze-ngălbenite, aud frânturi de vorbă
ce-a fost pe-atunci curiozitate studențească
împreună cu Marius, în București
bând must sau vin, înfulecând ochiuri cu cartofi prăjiți
improvizând după „Regele moare” de Ionesco
sau din situații tocmai născocite
eram împreună chiar și în ceartă
- forța și siguranța lui de exprimare -
sau, cu multe vremi înainte, când, puști cu pantaloni scurți
zbuguiam în parfumata Poiană a Narciselor.

de ieri merg la culcare
la fel ca și copilul de atunci:
ce-mi va presăra *Bunul Marius*
de dincolo de căile pe care nu le știm
către dimineață, printre pleoape?

Peterhof, 1-11 august 2003, 2005, 12-14 mai 2019 - *gio-omo heidelbergensis*

(Epitaful a fost compus în germană, tradus de autor pentru volumul
”Schattenschichten / Foi de umbră” și digitalizat cu mici corecturi.)